

www.galarna.si

Georgette Heyer: *Frederica*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © Georgette Heyer 1965

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Ilustracija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-3

HEYER, Georgette, 1902-1974

Frederica / Georgette Heyer ; [prevod Anja Bakan]. -

Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: *Frederica*

ISBN 978-961-6958-90-5 (broš.)

COBISS.SI-ID 83396097

Georgette Heyer

Frederica

Prevod:

Anja Bakan

Georgette Heyer je ena od najbolj znanih in najbolj priljubljenih avtoric zgodovinskih romanc, ki je napisala več kot petdeset knjig in postala sinonim za obdobje regentstva v Angliji. Njena prva knjiga *The Black Moth* je izšla leta 1921, napisala pa jo je pri rosnih petnajstih letih za svojega brata, ko je okreval po bolezni. Njena zadnja knjiga je *My Lord John*. Čeprav je Heyerjeva najbolj znana ravno po zgodovinskih romanih, je napisala tudi enajst detektivk. Umrła je leta 1974, stara enainsedemdeset let.

PRVO POGLAVJE

Pet dni je minilo, odkar je ovdovela lady Buxted poslala nujno sporočilo svojemu bratu, častitljivemu markizu Alverstoku, naj se oglasi pri njej, takoj ko bo utegnil. Zdaj se ji je odvalil kamen od srca, kajti najmlajša hčerka ji je prišla povedat, da se je stric Vernon ravnokar ustavil pred hišo, odet v plašč iz *ducat* slojev in čeden, kot je le mogoče. »In to v prekrasni novi dvokolesni kočiji, mama, in *ves* je imeniten!« je naznanila gospodična Kitty ter pritisnila nos ob okensko šipo, samo da bi lahko pokukala dol na ulico. »Res je videti *nadvse* šik, kajne, mama?«

Lady Buxted jo je hitro okarala, češ da se takšno vedenje ne spodobi za lepo vzgojene dame, in jo poslala nazaj v učilnico.

Lady Buxted ni pripadala krogu bratovih občudovalk, in ko je slišala, da se je v ulico Grosvenor Place pripeljal s svojo dvokolesno kočijo, ni bil pri njej čisto nič bolje zapisan. Bilo je lepo pomladno dopoldne, vendar je pihal oster veter in nikomur,

ki je poznal markiza, ne bi padlo na misel, da bo pustil svoja čistokrvna konja čakati kaj več kot le nekaj minut. To ni bil dober obet za načrte, ki jih je imela v mislih lady Buxted. Sicer pa, kot je zaupala svoji starejši sestri, se ni nadejala prav ničesar, kajti Alverstoke je bil po njenem mnenju brez dvoma najbolj sebično in trmoglavo bitje pod soncem.

Lady Jevington, gospodovalna gospa v svojih štiridesetih, se je s to oceno le delno strinjala. Morda se ji je njen edini brat res zdel sebičen in trmoglav, vendar ni razumela, zakaj bi se od njega pričakovalo, da bo Louisi pomagal kaj bolj kot njej. Kar zadeva Louisina dva sinova in tri hčerke, lady Jevington Alverstoku res ni mogla zameriti njegove popolne ignorance. Res je bilo težko pokazati zanimanje za tako vsakdanje otroke. Ker pa se ravno tako ni zmenil niti za njene potomce, je v tem brez sence dvoma videla njegovo sebičnost. Popolnoma razumljivo bi bilo, da bo tako imeniten samski možki, ki ima povrhu vsega še toliko pod palcem, z največjim veseljem pomagal njenemu ljubljenu Gregoryju vstopiti v izbrano visoko družbo in da se bo na vse pretege potrudil kar najbolje predstaviti njeno drago Anno. Anni se je sicer uspelo zaročiti

tudi brez kančka njegove pomoči, vendar to ni niti malo zmanjšalo zamere lady Jevington. In čeprav jo je njen dragi mož upravičeno opomnil, da ji Alverstokova bahava družba ni pogodu in da je večkrat izrazila upanje, da se njen Gregory ne bo pustil zvleči vanjo, še vedno ni mogla odpustiti bratu, da ni niti poskusil. Poudarila je, da bi ji bilo prav malo mar, če ne bi domnevala, da je Alverstoke svojemu mlademu bratrancu in dediču ne le kupil čin korneta v konjenici, temveč mu je primaknil še čeden mesečni dohodek. Lord Jevington je odvrnil, da je sam popolnoma sposoben poskrbeti za svojega sina, ki od svojega strica tako ali tako neupravičeno karkoli pričakuje. Zato lahko le pohvali Alverstoka, je nadaljeval, ker je bil dovolj pameten, da ni ponudil svojega denarja, kajti s tem bi starše spoštovanega Gregoryja Sandridgea globoko užalil. To je bila čista resnica. Toda če bi imel Alverstoke kanček občutka za pravičnost, je menila lady Jevington, ne bi dajal prednosti bratrancu pred svojim najstarejšim nečakom. Prepričana je bila tudi, da v bolj organizirani družbi Alverstokov dedič ne bi bil neki daljni bratranec, ampak sin njegove najstarejše sestre.

Lady Buxted si resda ne bi želela, da bi Gregory prilezel do tako neupravičenega položaja, vseeno pa se je v splošnem strinjala s sestro. Dami sta tako družno zaničevali gospoda Endymiona Dauntryja, ki sta ga označili za popolno teslo. Ali je bila njuna nastrojenost proti nič krivemu mladeniču plod neodobravanja njegove ovdovele matere ali njegovega izjemnega videza, s katerim je zasenčil tako Gregoryja Sandridgea kot tudi mladega lorda Buxteda, pa je bilo vprašanje, ki si ga tako ali tako ni nihče zastavil.

Naj je bil razlog tak ali drugačen – Alverstokovi starejši sestri sta bili prepričani, da je nemogoče najti kogarkoli, ki bi bil manj vreden Alverstokove naklonjenosti kot Endymion. In obe sta napenjali vse sile, da sta bratu predstavljali najlepše in za možitev godne dame, ki so leto za letom vstopale v družbo.

Toda Alverstokey je imel eno veliko slabost: vsega se je hitro naveličal. S tem je sestri povsem potolkel, kajti nobena od njiju ni mogla domnevati, da je imun za ženske čare. Dobro sta bili namreč seznanjeni z vsemi damami sumljivega slovesa, ki jih je vzel pod okrilje. Prav tako nista bili kakšni

tepki, da bi se prehitro navduševali, ko je začel kazati naklonjenost do kakšne bogate lepote plemenitega rodu, ki mu jo je ena ali druga potisnila pred nos. Povsem sposoben se ji je bil namreč nekaj tednov posvečati z vso svojo očarljivostjo, nato pa je svojo pozornost v hipu preusmeril in na damo pozabil. Ko se je sestrama posvetilo, da ga strogi starši gledajo postrani in da slovi kot nevaren moški, sta se nehali truditi z iskanjem žene zanj. Vso svojo energijo sta raje usmerili v lažjo nalogo: oštevali sta ga na račun njegove ležernosti, obsojali njegovo sebičnost in ga grajali zaradi vseh moralnih prekrškov, ki so jima prišli na uho. Tega se je vzdržala samo najmlajša od njegovih sester. Toda ker je sama zavrnila nekaj laskavih snubitev in se po svoji želji poročila s podeželskim gospodom, je redko zahajala v prestolnico, starejšima sestrama pa se je zdela zanemarljiv dejavnik. Kadar sta govorili o njej, in to se je redko zgodilo, sta ji rekli ‚uboga Eliza‘. In čeprav sta vedeli, da jo ima Alverstoke raje od njiju, ni nobeni padlo na pamet, da bi jo prosili za pomoč v zvezi z njegovo morebitno poroko. Če pa bi že pomislili na kaj takšnega, bi zamisel takoj ovrgli. Trdno sta bili namreč prepričani, da ni

upošteval nobenega nasveta že vse od tedaj, ko je postal polnoleten.

Tokrat ga lady Buxted ni povabila, da bi mu pridigala. Zatrdno se je odločila, da ne bo rekla ničesar, kar bi ga lahko vznemirilo. Kljub dolgoletnim izkušnjam se ji je v prsah vendarle prebudil up, ko je slišala, da je prišel. A ko je čakala, da vstopi, je upanje počasi zbledelo. Izpodrinila ga je misel, da je čisto njemu podobno, da jo pusti čakati pet dni, preden se odzove na vabilo, ko pa bi šlo vendarle lahko za nadvse nujno zadevo. S težavo je obvladala svoj gnev in si nadela izraz prisrčne dobrodošlice. In še težje se je prisilila, da ga je pozdravila s toplino v glasu, ko je nenajavljen stopil v sobo. Tudi to je bilo čisto njemu podobno: tovrstno domačno vedenje, ki ga je nepopustljiva lady strogo obsojala, saj ni videla prav nobenega razloga, da se v njeni hiši obnaša, kot da je njegova.

Zatrla je nejevoljo, iztegnila roko in vzkliknila: »Vernon! Dragi moj, kakšno čudovito presenečenje!«

»Kaj pa je tu presenetljivega?« je vprašal in dvignil temne obrvi. »Ali me nisi ti želela videti?«

Lady Buxted je imela usta še vedno raztegnjena v nasmeh, a je slišno zajedljivo odgovorila: »Prav

zares sem te, ampak minilo je že toliko dni, da sem skleपालa, da te ni v mestu!«

»Oh, to pa ne!« je rekel in ji vrnil izredno prijazen nasmešek.

Ni je pretental, toda lady Buxted je bila toliko razumna, da se ni zmenila za namerno provokacijo. Potrepljala je zofo in povabila brata, naj sede k njej. On pa se je raje namenil do kamina, se sklonil, da si ogreje roke, in dejal: »Ne morem ostati prav dolgo, Louisa. Kaj bi rada od mene?«

Njegova sestra se je nameravala počasi in postopoma približati bistvu, zato jo je to kratko vprašanje razjezilo in hkrati zmedlo. Malce je oklevala, on pa je dvignil pogled in stroge sive oči so mu žarele. »Torej?«

Ni ji bilo treba takoj odgovoriti, kajti v tistem hipu je vstopil butler in prinesel prigrizke, ki so se mu zdeli pač dogodku primerni. Težki pladenj je odložil na mizico in markizu zaupno prišepnil, da si je drznil prinesiti tako viski kot tudi šeri, medtem pa je imela lady Buxted dovolj časa, da se je spet zbrala. Malce kujavo je opazila tudi opravo, ki jo je njen brat izbral za svoj obisk. Jahalne hlače in škornji: tako neprimerno in obžalovanja vredno, kot je bil

njegov prihod. In zaradi dejstva, da so bili škornji zloščeni do visokega sijaja, svileni šal brezhibno zavezan in plašč, ki mu je bil kot ulit, več kot očitno delo mojstra, je bila samo še bolj razkačena. Če bi se požvižgal tudi na svoj videz, tako kot se na vse drugo, bi mu morda še oprostila, da se mu ni zdelo vredno primerno urediti za dopoldanski obisk. Toda kdor je tako elegantnega videza kot on, čigar slog je posnemalo mnogo plemenitih gospodov, modi brez dvoma posveča veliko pozornosti. Pravzaprav ga je nekoč v navalu ogorčenja vprašala, ali mu je sploh še do česa poleg njegovih oblek. Po kratkem premisleku ji je odgovoril, da so njegove obleke resda najpomembnejše, da pa mu je tudi do njegovih konj.

Napetil se je čez sobo in stopil do mizice. In ko se je butler umaknil, se je obrnil in vprašal: »Šeri, Louisa?«

»Dragi moj Vernon, zdaj pa gotovo že veš, da se šerija nikdar ne pritaknem!«

»Res? Tako nemogoče slab spomin imam!«

»Pa ne takrat, ko si hočeš kaj zapomniti!«

»Oh, ne, takrat pa ne,« se je strinjal. Pogledal jo je, in ko je videl njene trdno stisnjene ustnice in čedalje bolj rdeč obraz, je planil v smeh. »Kakšna

tepka si, draga sestra! Še nikogar nisem videl, ki bi se s takšno lahkoto ujel v past! Kaj boš torej? Kozarec malage?»

»Spila bom pol kozarca likerja, če boš tako prijazen in mi ga natočil,« je zategnjeno odvrnila.

»Moja čustva ob tem res trpijo, ampak naj ti bo. Kako nezaslišano je uživati alkohol ob tej uri! Ali ob katerikoli uri,« je zamišljeno dodal. Ležerno, a s prirojeno atletske eleganco se ji je približal in ji podal kozarec. »No, kaj bi rada tokrat? Ne hodi kot mačka okrog vrele kaše! Ne bi rad, da se konja prehladita.«

»Rada bi, da sedeš!« je rekla jezno.

»Prav, toda za božjo voljo, preidi že k bistvu!« je odvrnil in si izbral naslanjač nasproti kamina.

»Slučajno je nanoslo, Alverstoke, da bi prav zares rada tvojo pomoč,« je začela.

»To, draga Louisa, mi je bilo jasno, takoj ko sem prebral tvoje pismo,« ji je odvrnil strašansko prijazno. »Seveda bi me *utegnila* povabiti zato, da me presuneš z eno svojih ostrih kritik, toda svoje pisemce si ozaljšala s tako ljubeznivimi besedami, da sem ta sum zatrl v kali in da mi je ostala ena sama možnost: da želiš uslugo.«

»Očitno bi morala biti hvaležna, da si se sploh *spomnil*, da sem te povabila na obisk!« se je zasrepela vanj.

»Niti sanja se ti ne, Louisa, kako zelo me mika, da bi se tvoji hvaležnosti primerno namuznil,« je dejal. »Toda o meni ne bo nikdar mogoče trditi, da si prisvajam tuje zasluge! Trevor mi je dal sporočilo.«

»Mar hočeš reči, da je gospod Trevor prebral moje pismo?« je bila ogorčena lady Buxted. »Tvoj *tajnik*?«

»Njegova služba zahteva tudi prebiranje pisem,« ji je pojasnil lord.

»Pa ne tistih, ki ti jih pošljejo najbližji in najdražji!«

»Oh, ne, *tistih* pa ne!« se je strinjal.

Nedra so se ji jezno dvigala. »Prav res si najbolj obup...« Umolknila je in vidno razburjena globoko zajela sapo. Z jekleno voljo se je spet prisilila k nasmešku in na videz lahkotno rekla: »Malopridnež! Ne bom si dovolila, da me razjeziš! S teboj bi se rada pogovorila o Jane!«

»Kdo za vraga pa je ... Oh, da, že vem! Ena od tvojih deklet!«

»Moja najstarejša hči, in če te smem opomniti, tudi tvoja nečakinja, Alverstoke!«

»Kako krivično, Louisa! Saj me vendar ni treba spomniti!«

»To sezono bom ljubo dekle predstavila v družbi,« je naznanila in se ni zmenila za medklic. »Seveda bo to na kraljevem dvoru, če bo kraljica še prirejala sprejeme, a pravijo, da je njeno zdravje zdaj že tako krhko, da ...«

»Nekaj boš morala ukreniti glede njenih peg, če je to tista, ki jo imam jaz v mislih,« jo je prekinil. »Si že poskusila z limonovo vodo?«

»Nisem te povabila na pogovor o tem, kako je videti Jane!« je bevsknila.

»Zakaj pa si me potem povabila?«

»Prosila bi te, da prirediš ples v njeno čast – na svojem domu!« je naznanila in položila karte na mizo.

»Da storim *kaj*?«

»Dobro vem, kaj boš rekel, toda samo pomisli, Vernon! Ne nazadnje *je* tvoja nečakinja in kje bi bilo primerneje prirediti njen prvi ples kot prav v hiši Alverstoke?«

»Tukaj!« je izstrelil kot iz topa.

»Oh, ne bodi no tako zoprn. Prepričana sem, da v tej sobi ne bi moglo zaplesati več kot trideset parov, in samo pomisli na vse zaplete in težave!«

»Saj razmišljam o njih,« je rekel lord.

»Ampak saj vendar ni nobene primerjave! Hočem reči, *tule*, kjer bi bila prisiljena umakniti vse pohištvo iz sprejemnice, večerjo bi morala postreči v jedilnici, plašče pa spraviti v vežo – ali pa v hiši Alverstoke, kjer je tako veličastna plesna dvorana! Konec koncev pa je tisto moj stari dom!«

»In tudi *moj* dom je,« je dejal markiz. »Spomin mi včasih malo ponagaja, vendar se še kako živo spomnim zapletov in težav, kot si jih poimenovala, ki so se pojavili na plesu za Augusto, zate in za Elizo. Zato, draga moja sestra, je moj odgovor *ne*.«

»Mar nimaš *nobenih* čustev?« je tragično zaihtela.

Iz žepa je potegnil zloščeno tobačnico in si pozorno ogledoval sliko na pokrovčku. »Ne, prav nobenih. Zanima me, ali sem ga morda polomil, ko sem kupil tole? Takrat mi je bila všeč, zdaj pa se mi zdi čedalje bolj dolgočasna.« Zavzdihnil je in z vajeno potezo palca odprl škatlico. »In prav gotovo mi tudi mešanica ni *niti malo* všeč,« je nadaljeval, vdihnil neznatno količino njuhanca in si z izrazom nejevolje na obrazu očistil prste. »Seveda boš rekla, da bi moral imeti več soli v glavi in ne bi smel pustiti Mendleshamu, da mi vsili svojo sorto.

Seveda imaš prav, vsak bi si moral vedno pripravljati lastno mešanico.« Vstal je. »No, če je to vse, se bom poslovil.«

»To ni vse!« je kriknila vsa zaripla. »Vedela sem, kako bo; oh, seveda sem *vedela!*«

»To bi tudi pričakoval, toda zakaj za vraga si zapravljala moj čas ...«

»Ker sem upala, da boš vsaj enkrat v življenju pokazal kanček ... *kanček* rahločutnosti! *Kanček* razuma, kaj se spodobi za tvojo družino! Mogoče celo *kanček* naklonjenosti do uboge Jane!«

»V oblakih živiš, Louisa! Že leta in leta se razburjaš zaradi pomanjkanja moje rahločutnosti. Niti najmanjše naklonjenosti ne čutim do tvoje uboge Jane, ki bi jo s težavo prepoznal, če bi jo naključno srečal. In še vedno nisem dobil občutka, da so Buxtedovi člani moje družine.«

»Mar *jaz* nisem tvoja družina?« je besnela. »Mar si pozabil, da sem tvoja sestra?«

»Ne. Nikdar še nisem dobil priložnosti, da to pozabim. Oh, nikar spet ne izbruhni! Niti sanja se ti ne, kako grozno si videti, ko dobiš enega teh svojih napadov! Naj te potolažim z zagotovitvijo, da bi se čutil dolžnega dopustiti, da se mi obesiš na

denarnico, če bi te Buxted pustil brez prebite pare.«
 Porogljivo se je zazrl dol. »Da, dobro vem, da mi boš
 zdajle povedala, da nimaš niti beliča. Toda v resnici
 ti gre na tem svetu zelo dobro, moja draga Louisa,
 si pa brez dvoma najbolj nemarno zapravljljiva od
 vseh mojih znancev! Tako da mi nikar ne leporeči o
 naklonjenosti, da mi ne bo slabo. Nič bolj mi nisi
 naklonjena kot jaz tebi.«

Ob tem odkritem napadu se je očitno zmedla in
 zajecjlala: »Kako lahko rečeš kaj takšnega? Ko pa
 sem bila vedno tako pristno navezana nate!«

»Slepiš se, sestra; ne name, ampak na mojo
 denarnico!«

»Oh, kako si lahko tako krivičen? In kar zadeva
 tisto, da mi gre na tem svetu tako zelo lepo, si upam
 trditi, da boš ti, ki živiš tako skrajno brezglavo, zelo
 začuden, ko ti povem, da sem prisiljena z denarjem
 ravnati *kar najstrožje!* Zakaj pa misliš, lepo prosim,
 da sem se po Buxtedovi smrti izselila iz naše lepe
 hiše v ulici Albermarle Street in šla z otroki v to
 odročno bivališče?«

Nasmehnil se je. »Glede na to, da ni bilo
 nobenega najmanjšega razloga za selitev, lahko
 samo sklepam, da te je premagala neozdravljiva
 ljubezen do zategovanja pasu.«